

DIRIGENTEN SAD PÅ GULVET

En snes unge mennesker kommer drivende ind på scenen. Cowboybukser, trøjer — hvad man nu sådan går med. Nogle sætter sig på gulvet, andre står og hænger. En går hen til flyglet og slår en treklang an. Og så opløfter alle en hel masse toner, der ikke har spor med treklang at gøre.

Sådan begyndte det mest mærkværdige og mest spændende værk ved gallerikoncerten i TV's Gladsaxe-studie i går.

Det var det vidt berømte svenske Bel Canto-kor, der afleverede et spille, sådan som de tidernes værk af svenskeren Jan Bark, et stykke koreografisk musik, der for øjet lignede en scene fra „West Side Story“ og for øret en mellemting mellem gregoriansk sørgehymne og bip-lyde fra et rumskib. Dirigenten K.-E. Andersson dirigerede det meste siddende på gulvet. Sært og skønt.

Der var også et godt nyt dansk værk i Gladsaxe i går: Jens Wilhelm Pedersens „Rondo og epilog“ for orkester. Stykket er — bortset fra en meget smuk, lang cello-solo — sat sammen af et hav af instrumentale effekter, smældende mes-singpassager og knitrende slag-tøj. Jeg følte mig hensat til skholojske revolutions-optrin og blide stunder ved Don, men enhver har vel tænkt sit. Dramatisk og afvekslende var det i hvert fald.

Så var der jazzen. Erik Moseholm med sine „Sounds“, et forsøg i kombination af jazzorkester og symfoniorkester. Det sidste blev nærmest kvalt i det første, bortset fra nogle afkorte afsnit af ret kliche-agtig modernistisk snit. Men det er dog et forsøg.

Palle Mikkelborgs „Mongolian Suite“ var henne i nærheden af Miles Davis' „Spanish Sketches“, og det var kønt uden at være særlig originalt.

Tamas Vetö og Moseholm ledede styrkerne, Jens Nordsø havde op-hængt billeder, der faldt pragtfuldt til i studiets rumskibsstemning. Og så var der som sædvanlig de forskellige kamera-traktorer, der pløjede landskabet op for næsen af os.

Gregers Dirckinck-Holmfeldt.